

РЕЙ БРЕДБЪРИ ТРАНСПЛАНТАЦИЯ НА СЪРЦЕ

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2002

chitanka.info

— Какво? — попита той в тъмното, излегнал се небрежно и зареял поглед в тавана.

— Чу какво казах — отговори тя. Държеше ръката му, лежеше също така непринудено до него и също гледаше нагоре, но се взираше, сякаш се опитваше да види нещо. — Е?...

— Я повтори.

— Ако — след дълга пауза произнесе тя, — ако можеш да се влюбиш отново в жена си... щеше ли да го направиш?

— Ама че шантав въпрос.

— Не е чак толкова шантав. Представяш ли си колко хубаво би било, ако нещата ставаха така, както би трябвало да стават? Не би ли било прекрасно хората отново да се влюбят и да живеят щастливо до края на дните си? Пък и ти беше лудо влюбен в Ана.

— Лудо.

— Никога не можеш да забравиш това.

— Никога. Съгласен съм.

— Е, щом това е истина... щеше ли...

— По-подходящо е „бих ли“.

— Забрави за „бих“. Да си представим нова ситуация, в която всичко е наред и съпругата ти е същата прекрасна жена, която описваше, а не онова, което е сега. *Тогав*а как ще постъпиш?

Той се надигна на лакът и я погледна.

— Тази нощ си в странно настроение. Какво има?

— Не зная. Може би заради утре. Аз съм на четиридесет, а през следващия месец ти ставаш на четиридесет и две. Щом мъжете полудяват на четиридесет и две, защо жените да не стават разумни две години по-рано? Или може би просто си мисля колко е жалко. Колко е жалко, че хората не се влюбват и не остават влюбени в едни и същи хора през целия си живот, вместо да трябва да намират други, с които да живеят и да споделят радости и мъки. Колко жалко...

Той се пресегна, докосна бузата ѝ и усети, че е мокра.

— И таз добра, сега пък плачеш.

— Само мъничко. Толкова е тъжно, по дяволите. Ние. Те. Всички. Всеки. Тъжни. Защо винаги става така?

— И потайни, доколкото мога да преценя. Никой нищо не казва.

— Завиждам на хората преди сто години.

— Не завиждай за нещо, за което не можеш да си сигурна. Имало е много тиха лудост и зад тяхното ведро мълчание.

Наведе се и нежно целуна бликащите от очите ѝ сълзи.

— И какво те доведе до тези мисли?

Тя седна. Не знаеше къде да дене ръцете си.

— Ама че майтап. И двамата не пушим. В книгите и филмите героите винаги палят цигара в леглото, след като са свършили. — Тя скръсти ръце на гърдите си. — Просто си мислех за милия Робърт, милия Боб, за това колко луда бях по него и защо сега съм тук и се любя с теб, вместо да се грижа за тридесет и седем годишното си бебе-съпруг?

— И още какво?

— И си мислех също, че съвсем истински и страшно много харесвам Ана. Тя е разкошна жена. Знаеш ли го?

— Да, но като преценя всичко, се мъча да не мисля за това. Тя не е ти.

— Ами ако изведнъж... — Тя обгърна с ръце коленете си и го погледна с чистите си сини очи. — Ако аз съм тя?

— *Моля?* — Той примигна.

— Ако всички качества, които си изгубил у нея и си намерил у мен, се върнат по някакъв начин отново при нея? Щеше ли, би ли се влюбил отново в нея?

— Сега наистина ми се иска да съм пушач! — Той стъпи на пода и се обърна с гръб към нея, загледан навън през прозореца. — Какъв е смисълът да се задават въпроси, които никога няма да получат отговор?

— Но все пак това е проблемът, нали? — каза тя на гърба му. — Ти притежаваш онова, което липсва у съпруга ми, а аз — онова, от което е лишена жена ти. Това, от което имаме нужда, е трансплантация на души... не, на сърца!

Почти се засмя, после явно размисли и почти заплака.

— Ето ти идея за разказ или роман. А може и филм да стане.

— Това е историята за нас. Историята, в която сме затънали до гуша и не можем да се измъкнем, освен ако...

— Освен ако?

Тя стана и припряно закрочи из стаята, после замря, загледана в обсипаното със звезди небе.

— Онова, което го прави толкова лошо, е, че Боб започва да се отнася с мен по начина, по който го правеше преди. През последния месец той е толкова... чудесен, направо страхотен.

— О, Господи — въздъхна той и затвори очи.

— Да. О, Господи.

Настъпи продължителна тишина.

— Ана също се промени към добро — най-сетне каза той.

— О, Господи — отново възкликна тя и на свой ред затвори очите си. След това ги отвори и отново загледа звездите. — Помниш ли старата поговорка? „Ако желанията бяха коне, просяците щяха да са ездачите“?

— Объркваш ме за трети или четвърти път за последните няколко минути.

Тя коленичи на пода пред него, хвана ръцете му и го погледна в очите.

— Мъжът ми и жена ти тази вечер са в противоположните краища на страната. В Ню Йорк и в Сан Франциско. Нали така? А ние двамата с теб прекарваме цялата нощ заедно в този хотел, но... — Тя спря, потърси думите, намери ги и ги опита: — Но какво ще стане, ако преди да заспим, си пожелаем едновременно по нещо — ти на мен и аз на теб?

— Да си *пожелаем*? — Той се засмя.

— Недей! — Тя стисна ръцете му. Той замълча и тя продължи: — Просто да си пожелаем — моля те, Господи, музи и магически създания, нека докато спим по някакъв начин и двамата... и двамата да се влюбим отново. Ти в твоята жена, а аз в мъжа си.

Той не отговори.

— Там — каза тя.

Той се пресегна, напипа кибрита на масата, драсна една клечка и я приближи до лицето ѝ. Пламъкът се отрази в очите ѝ и остана в тях. Той издиша. Клечката угасна.

— Проклет да съм — възкликна той. — Наистина го мислиш.

— Наистина го мисля. И двамата го мислим. Проклети да сме, така е. Ще *опиташ* ли?

— Господи...

— Не казвай „Господи“. Не съм луда.

— Виж...

— Не, ти виж. — Тя отново силно стисна ръцете му. — Заради мен. Ще го направиш ли заради мен? И аз ще направя същото за теб.

— Да си намисля желание?

— Често го правехме като деца. Понякога се сбъдваха. Защото бяха не желаниа, а молитви.

Той сведе поглед.

— Не съм се молил от години.

— Напротив, молил си се. Спомни си колко пъти си пожелавал да се върнеш в първия месец след сватбата си. Това е отчаяно желание, безнадеждна молитва.

Той я погледна и преглътна няколко пъти.

— Не казвай нищо — спря го тя.

— Защо?

— Защото точно в този момент чувстваш, че нямаш какво да кажеш.

— Добре, тогава ще мълча. Нека помисля. Господи, наистина ли искаш да пожелаея това?

Тя седна на пода, със затворени очи и отпуснати в скута ръце. Сълзите безмълвно се стичаха по бузите ѝ.

— Мили мой, мили мой — тихо прошепна тя.

Беше три сутринта — разговорът отдавна беше приключил, бяха поръчали горещо мляко, бяха го изпили, бяха си измили зъбите. И когато той излезе от банята, я видя да оправя възглавниците на леглото, сякаш щяха да участват в премиерата на някаква специална театрална постановка.

— Какво правя тук? — попита той.

Тя се обърна.

— Някога знаехме. Сега не знаем. Ела. — Тя потупа неговата страна на леглото.

Той го заобиколи.

— Чувствам се глупаво.

— Трябва да се чувстваш глупаво просто за да се почувстваш по-добре. — Тя посочи леглото.

Той легна, положи глава на оправената възглавница, дръпна чаршафа над гърдите си и скръсти ръце върху тях.

— Така добре ли е?

— Да. Чудесно.

Тя изгаси лампата, мушна се в своята половина на леглото, хвана ръката му и се изпъна до него.

— Уморен ли си? Спи ли ти се?

— Доста.

— Добре тогава. Сега сериозно. Не казвай нищо. Просто мисли. Знаеш какво.

— Да, зная.

— Сега затвори очи. Така. Добре.

Тя също затвори очи. Двата лежах, хванати за ръце, и в стаята не се чуваше никакъв звук с изключение на дишането им.

— Поеми дъх — прошепна тя.

Той пое дъх.

— Сега издишай.

Той издиша.

Тя направи същото.

— Така. Започвай. *Пожелай* — прошепна тя.

Изтече половин минута.

— Пожелаваш ли? — тихо попита тя.

— Пожелавам — също така тихо отговори той.

— Добре — прошепна тя и след малко добави: — Лека нощ.

Може би минута по-късно той едва чуто промълви в тъмната стая:

— Сбогом.

Събуди се без никаква причина, освен че сънуваше, че земята сякаш сви рамене, или на двадесет хиляди километра отук е станало земетресение, което никой не е усетил, или че е имало второ Благовещение, но всички са били глухи. А може би просто луната бе влязла в стаята и бе променила формата ѝ, лицата и телата им и сега всичко бе спряло толкова внезапно, че неочакваната тишина го накара да отвори широко очи. В същия миг разбра, че пътищата са сухи и не е валил дъжд. Може би само малко сълзи.

И докато лежеше, разбра, че по някакъв начин желанието му е било изпълнено.

Разбира се, знанието не дойде внезапно. Той го усещаше и го позна по необичайната нова топлина в стаята, някъде наблизо, идваща от любимата жена, лежаща до него.

Нейното равномерно и спокойно дишане му каза повече. Заклинанието беше дошло, беше се произнесло и се бе превърнало в истина, докато тя спеше. Сега кръвта ѝ ликуваше, въпреки че не бе будна, за да го разбере. Знаеше единствено сънят ѝ и с всеки неин дъх тихо възкликваше.

Той се надигна на лакът, без да посмее да се довери на предчувствието си.

Наведе се да погледне лицето ѝ. Беше по-прекрасно от всякога.

Да, знакът беше там. Абсолютната увереност беше там. Спокойствието беше там. Спящите устни се усмихваха. Ако очите ѝ се отвореха, от тях щеше да струи светлина.

Събуди се, прииска му се да каже. Зная, че си щастлива. Сега ти трябва да го откриеш. Събуди се.

Посегна да докосне бузата ѝ, но отдръпна ръка. Клепачите ѝ помръднаха. Устата ѝ се отвори.

Той бързо легна, сви се в своята половина на леглото и зачака.

След дълго чакане я чу да сяда. След това, сякаш ударена, тя възкликна нещо, изплака, посегна към него, докосна го, видя, че спи, и остана седнала, откривайки онова, което той вече знаеше.

Той я чу как стана и изтича през стаята, подобно на копнееща да отлети птица. Приблужи се до него, целуна го по бузата, отдалечи се, пак се върна, целуна го отново, тихо се засмя и бързо отиде до дневната. Чу я да набира междуградски разговор и здраво стисна клепачи.

— Робърт? — най-сетне се разнесе гласът ѝ. — Боб? Къде си? Ама че съм глупава! *Знам* къде си. Робърт. Боб, Господи, мога ли да дойда, ще ме чакаш ли? Днес, следобед или довечера? Да? Става ли?... Какво е *станало* с мен ли? Не зная. Не питай. Мога ли да дойда? Да? Кажи „да“!... О, страхотно! До скоро!

Чу се звук от затваряне на телефона.

След малко я чу как издухва носа си, после влезе в стаята и седна в леглото до него заедно с първите слънчеви лъчи. Той хвана ръката ѝ и прошепна:

— Нещо е станало.

— Да.

— Желанието. Сбъднало се е.

— Невероятно, нали? Невъзможно, но все пак стана! Защо? Как?

— Защото и двамата вярвахме — тихо каза той. — Пожелах ти го с цялото си сърце.

— И аз на теб. Господи, не е ли чудесно? И двамата успяхме да променим всичко само за една нощ! Иначе щеше да е ужасно. Ами ако само единият се беше променил?

— Наистина ужасно — призна той.

— Дали наистина е чудо? Дали сме пожелали достатъчно силно, че някой, нещо или Бог, ни е чул и ни е върнал нашата стара любов, за да ни стопли и да ни каже да сме добри, защото може никога друг път да нямаме такава възможност? Как мислиш?

— Не зная. А ти?

— Или просто скритите ни същности са разбрали, че е настъпило време и двамата да се обърнем и да си тръгнем?

— Знам само, че преди малко те чух да говориш по телефона. Когато тръгнеш, ще се обадя на Ана.

— Ще го направиш ли?

— Ще го направя.

— Господи, толкова се радвам за теб, за мен, за нас двамата!

— Хайде, тръгвай. Бягай. Изчезвай. Отлитай обратно към къщи.

Тя скочи, започна трескаво да си оправя косата и се отказа със смях.

— Не ми пука дали изглеждам ужасно...

— Прекрасно — поправи я той.

— Може би за теб.

— Сега и завинаги.

Тя се хвърли към него, целуна го и изхлипа.

— Това последната ни целувка ли е?

— Да. — Той се замисли. — Последната.

— Е, тогава още една.

— Само една.

Тя задържа длани върху лицето му и го погледна в очите.

— Благодаря ти за желанието ти.

— Аз ти благодаря за *твое*.

— Сега ли ще се обадиш на Ана?

— Веднага.

— Желая й всичко най-хубаво.

— Желая всичко най-хубаво на Боб. Бог те обича, мила. Сбогом.

Тя излезе от стаята, сетне от дневната, външната врата се затвори и в апартамента се възцари тишина. Той слушаше как стъпките й заглъхват по коридора.

Седна, загледан в телефона, но не го докосна.

Вдигна очи към огледалото и видя как сълзите се стичат по бузите му.

— Ей, ти там — обърна се той към отражението си. — Да, ти. Лъжец.

И отново:

— Лъжец!

Обърна се и легна отново в леглото, с ръка върху празната възглавница отляво.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.